Kozák Mari

Lili a fénytündér

Publio

Lili a fénytündér

Kozák Mari

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Lili a fénytündér

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer, … Minden mese így kezdődik, ez nem. Hol van, hol nincs, valahol itt, de talán máshol, esetleg az üveghegyen innen és túl.

No, azt hiszem, ez mégsem az a mese lesz, amit vártok. Ez valami más és mégis mese, valami olyan, amiről a kislányok és kisfiúk álmodoznak sötét téli estéken, mikor a kandalló tüze melegen világítja be a szobát. Amikor odakuporodunk mellé és megkérjük anyát, hogy még csak egyet meséljen nekünk, ez lesz az utolsó, isten bizony.

Szóval élt valamikor régen, de talán még mindig él, egy öreg anyóka, aki szerette a meséket, ennél jobban csak a gyerekeket.

Az erdő mélyén, a kék tó partján állt a házikó, ablakában pirosan virított a muskátli, tetején egy gerlecsalád rakott fészket, lépcsőjén egy csiga próbált feljutni.

Az ajtaja, hát az volt még a csoda. Ha olyan közeledett, aki jó és kedves volt, akkor dalra fakadt és aranyló színű fátylát szétrebbentette a látogató előtt. De, ha rossz jött és bántani akarta anyót, farkas hangon szólott hozzá, vastag ostorral kergette el.

A kertben madarak éneke szólt reggeltől – estig, a kút halkan folyatta vizét, mézes gyümölcsök lógtak a fák ágain, szellő simogatta anyóka haját, aki csak ült a székében naphosszat és mesélt, csak mesélt.

Mesélt valamikor rég, de már elfogyott a meséje és csendesen üldögélt, nézegette a felhők táncát az égen, etette a gerléket, vizet húzott a kútból.

- No, álljunk csak meg egy pillanatra!

- Álljunk meg? – ki kéri ezt tőlem?

- Bocsánat, még be sem mutatkoztam - szólalt meg mögöttem, egy kedves hang.

Fél oldalra fordítottam a fejem és mit látok? Egy apró kis tündelány áll, vagyis inkább lebeg a vállam fölött.

- Ki vagy te?- tettem fel a kérdést.

- Lili vagyok, csak így Lili. Mindenki így hív, ha akar tőlem valamit, persze akkor is, ha nem.

Amit láttam az nagyon tetszett, Lili gyönyörű tünde volt. Éjfekete haján megcsillant a lámpa fénye, apró lábacskáin olyan színű cipellő volt, mint ruhája színe, hófehér. Szeme kéken ragyogott, akár a nyári égbolt. Szája örökké nevetett, hangja, mint a selyem suhogása.

Szárnyacskái a szivárványtól kaptak színeket. Nála szebbet és takarosabbat ember még nem látott.

Még én is nagyra nyitottam a szemem a csoda láttán, pedig láttam már eleget, de ilyet még nem.

- Hogy kerülsz Te ide? – akartam kérdezni, de Ő megelőzött.

- Jöttem, mert tudom valami nagyon szépet akarsz mesélni a gyerekeknek, öreg anyókáról. Észrevettem azonban, hogy nem tudsz mindent.

- Nem tudok mindent? – elképedtem - Mit nem tudok?

- Azt írtad, hogy elfogyott a meséje. Nem fogyott az el, csak nem akar többet mesélni.

Úgy éreztem szavai nagyon bánatosak, olyanok, mint ő maga. Tudott valamit, ami réges - régen történt, amit csak a fák és bokrok hallottak, a madarak énekeltek a virágoknak, a szél vitte el a hírt a hegyeknek, ők meg megsúgták Lilinek a kis tündelánynak.

Szemei megteltek könnyel, hangja oly halk lett, hogy hegyezni kellett a fülem, hogy megértsem, mit is mond.

Sokáig csend volt, csak a tűz pattogott a kályhában, egy pille akart kirepülni az ablakon, de nem tudott utat találni, így hát segítettem neki. Szél úrfi vidáman fütyörészett az ajtó előtt, nem tudhatta, milyen bánatosak a bent lakók, hiszen, ha csak sejtené, nem lenne ilyen vidám.

Aztán, mindennek vége szakad egyszer, még a szomorúságnak is, Lili legörbült szája nevetésre fordult, hangja énekké változott és csacsogott tovább.

- Tudod, már régóta készülök hozzád. Azt szeretném, ha elmennénk anyóhoz és felvidítanánk, ha elmondanánk neki, hogy a gyerekek várják a meséket, és mese nélkül éjjel nem tudják álomra hajtani fejüket.

Olyan természetesen mondta ezt, hogy meg voltam győződve, mennem kell azonnal. Már éppen készültem felállni az asztal mellől, amikor eszembe jutott valami.

- Lili - szóltam tétován – Lili, ismered az utat anyóka házáig? Gondolod, hogy odatalálunk? Nem leselkedik ránk veszély az úton, nem kell félnünk rossz emberektől, merre és hová menjünk?

Kérdeztem volna én még többet is, ha nem néz rám olyan furcsán, és nem int a kezével, hogy elég, állj, ne kérdezz többet ilyet.

Kint hideg volt és fújt a szél, nehéz cseppekben esni kezdett az eső, úgy döntöttem felveszem kedvenc esőkabátom, ha már menni kell, legalább ne ázzak el teljesen. Lili belenyúlt apró kis zsákjába és valahonnan a mélyéről kiszedett egy esernyőt meg egy sapkát, aztán még egy pár cipőt

és hozzá kesztyűt is.

- Hol fér el minden abban a kis zsákban?- tűnődtem. Mintha csak tudná, mire gondolok így szólt.